

RECENZIO

A Prokopp

Buza Péter

Dávid Sándor, Dobor Dezső, Prokopp

László: „A PROKOPP

Budapest, 2018, Budapesti Egyetemi

Atlétikai Club, 248 o.

□ Régről barátom postán küldte el a könyvét. (Mert az övé, noha hármas társszerzőségben fogant.) A „régi tisztelettel” üdvözölt a visszafogott dedikációban. Ez is rendben van. Mondhatni szinte soha nem találkozunk, de harminc-egynéhány éve tiszteljük egymást. Én a kitűnő informátort, aki a családjáról, a városról mesélt őszinte-lelkes örömmel, réges-régi írásaim adatgyűjtései során. Ő az az ember, aki segít abban, ami neki a legfontosabb: felmenőinek emléket állítani. Ez utóbbit különösen tiszteltem dr. Prokopp László ma már gyémántdiplomás egykori főállatorvos személyiségjegyei közül. Hallatlan buzgalmát, kitartó fárado-

zását, elszánt igyekezetét, hogy azt, akit szeret, az édesapját, újra és újra a feledékeny utókor figyelmébe ajánlja.

Azt hiszem, a könyv, amellyel megajándékozott, a végleges révbe érkezés örömét jelenti a számára. Legszebb reményei megvalósulását. És azt is tudom, nem az a fontos neki, hogy a kötetet méltassa bárki is. Fontos, mert megtette, ami végre sikerült. Becsempészte a halhatatlan betű mennyországába végleg és örökre édesapja, *ifj. Prokopp Sándor* nevét és történetét. Az 1912-ben huszonöt éves szigorló jogászt, aki Stockholmban azon a nyári napon, az olimpián, megszerezte a magyar sportlövő sport első aranyérmét.

Rokon lelkek vagyunk Prokopp Laci és én. Ha jól esik is könyveimről elismerő méltatást olvasni, nekem is mindig az a legfontosabb, hogy a munka megjelent. Hogy emléket állítsak neveseknek és névteleneknek, korszakoknak és társadalomnak, embereknek és közösségeiknek – sorssal, történelmükkel üzenve az olvasónak arról, hogy mit gondolok a világról.

Idáig érve alighanem elakadtam. Végül is egy recenzió az olvasmány tartalmáról és minőségéről is illene, sőt kötelező mondani valamit. Bár méltatlan sietséggel, fél-szavakkal, mondatokkal aligha adhatóak vissza a dolgok, akár ha elnagyolva, de elvárja az olvasó. Legyen.

Szó van itt Szemere Miklósról, Huba véréről, aki a 19. század végének legsikeresebb fezőrje, de felelős honatya is: az egész ifjúságot elszántan a lőállásokba vezényelné, mert a hazát előbb-utóbb meg kell védeni. Szó van annak a birtoknak a meséről, amelyet egy időben Szemere a magáénak vallott, de előtte a nála semmivel sem kevésbé izgalmas életű uraké volt: (első) *Grassalkovich Antalé, Mayerffy Xavér Ferencé*. Minden jeles

Prokopp felkutatásának eredményéről is olvashatunk, akárhol is éltek a nagyvilágban. A lövészsport és a lőfegyverek fejlődésének adatgazdag bemutatásáról, persze. Kispest és Pestszentlőrinc születéséről és ifjúkoráról. A lövőházzal, ahol most a Zila cukrászda országol, egészen másféle traktával, mint hajdan Huba vére, de működése a garancia arra, hogy ez a remek épület talán végleg, ha nem is az idők végzetéig, megmarad.

*Móricz Zsigmond*ról, akinek szegény árva, öngyilkossá lett első feleségét, *Holics Jankát* bizonyos *Prokopp Sándorné Kosatkó Anna* alkalmazta kispesti leánypolgárijában mint kezdő pedagógust (magyar, földrajz, szépírást). A tanintézet tulajdonosa volt az olimpián édesanyja. A rá emlékező fejezetben virtuális sétát is tehetünk Kispest (egykori s egyik) promenádján, a Kossuth utcában, ahol valamikor az iskola működött, és ahol a 19. századi tehetsős kispestiek villái álltak. Mostanra fantáziátlan, soklakásos házak befektetői kedvéért a kerület önkormányzata a legtöbbet lebontatta. (Időnként újra s újra rádőbbsenek, még mindig nem került sor a várossá avanszált városka első polgármesterének egykori otthonára ugyanitt. Sok éve áll üresen.)

Természetesen megismerkedhetünk *ifj. Prokopp Sándor* nevelő egyesületével – 1898-tól napjainkig – az egyetemisták sportklubjával, a BEAC-cal is.

Ezt mind a helyett írtam le, hogy megoszom az olvasóval a tárgyalattal kapcsolatos gondolataimat – s megteszem mégis. Mert én nem szeretem se a vadászatot, se a lövészetet. Régóta tudom: vitéznek lenni, fegyverrel bánni, Ézsau dolga. Bizony nem voltak jó testvérek Jákobbal. Erőből még nagyon sok mondanivalóm volna, hogy ne szoruljak bele igazságom szűk summázatába. Mert sajnos így, felületesen megfogalmazva könnyen cáfolható.

Dávid Sándor, Dobor Dezső, Prokopp László munkája – amelyet *Kocsis L. Mihály* lektorált – színes, érdekes, gazdag tartalmú munka. Számítalan máshonnan nehezen hozzáférhető adattal. (Egy szerkesztőt alkalmazni azért talán nem ártott volna.) Ára nincs. Nem tudom, hol és mennyiért lehet a kötetet megvásárolni.

